

(המשך מעמוד 25)

הרוב הוא תנאי פורמלי לרמוקרטיות, אבל מה שקורה היום במדינה, מאיים על הרמוקרטיות ללא קשר עם הרוב.
● למה אתה מתכוון?
נכנסנו למעגל של אלימות המאיים על הרמוקרטיות הישראלית.
● ההסלמה באלימות חלה עם עליית שלטון הימין.
אין לזה כל קשר עם מי בשלטון ולמי יש

„אם פסקתי לטובת הממשלה, אז העובדים גינו אותי. אם לטובת העובדים, אז הממשלה גינתה“

רוב, ומכחינה זו רצה אמיל גרינצווייג, הכאת הרב פורוש, פרשת המחתרת היהודית ופלישת שלום עכשיו להתנחלות, כולם עשוי מיקושה אחת, וזה דבר שצריך להראיג ליברל מסוגי, השתלטות הכריזנות.
● מי אשם בזה לדעתך?
השמאל עשה שיגאה נוראית, שהתחילה כליל הבחירות עם הצהרה פאשיסטית של יצחק בן-יאהרון, שאמר אז זה רצון הרוב, אני לא מכיר במה שרוצה הרוב. בן-יאהרון ניסה לעשות דה-לגיטימיזציה של שילטון חוקי, וכרך ביחד: דמוקרטי אמיתי כמו מנחם בגין עם אנשים כמו יובל נאמן ואריק שרון.
● איך אפשר לא לברוך ביחד את בגין, נאמן ושרון. הרי הם היו שייכים לאותה ממשלה. שרון ובגין שייכים לאותה מוסלגה.
איך את יכולה להשוות בין בגין ושרון?

הקיצוניים מכל הצדדים. זה לא מיקרה מה שקרה לכרמן ולסנידור, שהם אנשים ליברלים מתונים. זה לא מיקרה שהם עפו.
● גם אתה עפת מרשות-השידור מפני שאתה ליברל מתון?
בריוק בגלל זה? אני לא מתאים היום, לדעת השילטון, לנהל את רשות-השידור. אני לא שיניתי את עמדותי ואת רעויתי מהיום שבו נכנסתי לרשות-השידור ועד שיצאתי. מה שהשתנה, זה מה שהם חשבו עליי. הואיל שגם השמאל וגם הימין חשבו עליי שאני ימני קיצוני, השמאל התאכזב לטובה והימין לרעה. אך אני מעולם לא הייתי קיצוני. זה נוגד את אופיי ואת השקפת עולמי, ואת העובדה שאני שמן וחייכן. אומנם עמדתי בפני לחצי הממשלה, אבל זה עוד לא אומר שאני מצדיק את מעשי העובדים, וזה היה המיבחן — לא להצטרף לאף אחד משני המחנות.
● ולשבת על הגדר?
לא. לא ישבתי על הגדר. התייחסתי לאינטרס הממלכתי. אתה לא יכול, אם אתה רוצה למלא אמנה את תפקידך, ככל פעם שיש בעיה לנהוג לפני רצון הממשלה, או העובדים. אתה חייב לפסוק על פי שיקול דעתך. אם זה לטובת העובדים, אז הממשלה מגנה אותך. אם זה לטובת הממשלה, אז העובדים מגנים.

● לכן לא הצלחת לשמור על האיזון הקדוש של יחסי עבודה טובים עם עובדי הטלוויזיה?
אתה לא יכול ולא צריך לקנות את רצונם הטוב של העובדים בניגוד למצפונך. אותו דבר לגבי הממשלה. זה קונץ קטן מאוד לדעת איך להתחבר עם העובדים, וזה קונץ קטן מאוד להחליט החלטות שבעקבותיהן הממשלה תאריך את כהונתך.

● מאשימים אותך שקיבלת טלוויזיה זיה בסדר והשאתת אחר כך ארמה חרוכה.
מה זה ארמה חרוכה? אני שומע כל הזמן שקרשנבויים לא עובד וירון לא עובד, עובד,

לי יש ריעה טובה מאוד על טוביה, גם אישית וגם מיקצועית, ואני דוחה מכל וכל את הטיועונים נגדו. שהם קנוניה של חברות אינטרסנטים, הרוצים להדיחו מהתפקיד, כדי לזכות בתפקיד בעצמם. אז הם יושבים במינון הכנסת, עם עיתונאים עמיתים, ומקשקשים ומקשקשים. למעשה, טוביה הוא אדם נעים-הליכות, העובד שהוא מתנהג ככנ"אדם הוא בעוכריו בתוך הג'ונגל הזה.

● היית חמש שנים בטלוויזיה. האם הביטוי שהודבק לך „קן צרעות“ הולם אותה לדעתך?

את מנסה למשוך אותי בלשון ואני לא רוצה להשמין, עכשיו בטח שלא, מה ייצא לי מזה? המוסד הזה הוא הרבה יותר חשוב מהאגו המנופח של האנשים המתגוררים בו.

● בתקופת מילחמת לבנון הצליח העיתונאי שבוך לגבור על המנכ"ל שבוך. אני מתכוונת במיוחד לסיקור של צברה ישאתילא.

בפרשת צברה ושאתילא נכנסתי לחדר החדשות ואמרתי — לא תהיינה מיגבלות. החובה היא להביא לידיעת הציבור מה בריוק קרה.

● איך אתה מסביר את מה שקרה לך באותו אירוע?
זה התקשר אצלי עם הרקע שלי. אמרתי

טומי ושולה בפורים. אשתי נחמדה נורא!

בליבי שאם נערך פוגרום לא על ידיו, אבל בידיעתנו, ואנחנו מנסים לחפות על כך, אז אנחנו מכזים את זיכרם של כל היהודים שניספו בפוגרומים.

● אתה זוכר עוד אירוע שבו גברו רגשותיך על עבודתך כמנכ"ל?

לכל אדם יש נקודה של חשבון-נפש, הנקודה המאוד מאוד אישית שלי, באה ביום שבו יהודי נכנס למאפייה בשכם, והרג ילדה בשם עיישה, שישבה על יד אבא שלה, על שרפרף. באותו יום, גמרתי כנפשי עם הקוזקים של ריבוננו של עולם. זהו.

● ביצד הרגשת ביום שבו עזבת את תפקידך כמנכ"ל רשות-השידור?

אספר לך משהו: מנהלי הטלוויזיה קנו לי שעוירקיר לסיום תפקידי, תליתי אותו על הקיר בסאלון. ב-31 במרץ בחצות, כשהשעון התחיל לנגן, אמרתי לאשתי: ברגע זה יורדת ממני כל אחריות, ואז היא אמרה לי „צלצל ליצחק לבני, שבדיוק חמש שנים קודם לכן גמר אותו תפקיד“. בחצות וחמש רקות צילצלתי ליצחק והערתי אותו משנתו, ושאלתי איזו הרגשה זו להיות מנכ"ל רשות-השידור לשעבר? והוא אמר לי דבר חכם: שיתרונם הגדול של אנשים המסיימים תפקיד כל-יך בכיר צעיר, צעיר, הוא בך, שהם כבר לא צריכים להתאמץ כדי להוכיח משהו לאנשים שלהם לא איכפת ממך ולך לא איכפת מהם. אתה את שלך, בשביל הכיגורפיה שלך, כבר עשית, ועכשיו אתה חופשי לעשות את הרברים שאתה באמת רוצה לעשות בחיים. ואני אומר לך בכנות, ככל שהיו אלה חמש שנים מעניינות, הרי עוד חמש שנים כאלה קשה מאוד לדמיין.

● ולמרות זאת רצית בעוד חמש שנים.

— יותר בעיקרון מאשר בפרקטיקה. רציתי שממשלת ישראל תמנה מחדש מנכ"ל סריב לסור למשמעתה. חשבתי שזה חשוב מבחינה ממלכתית, אבל לאמר שטוב לאדם להיות עוד חמש שנים בסניגור חיים שבו אתה מנהל מאבקים (המשך בעמוד 60)

אנשים. ברגע שאתה ממנה משהו, גרמת עוגמת-נפש לתשעה אחרים.

● ירון לונדון, שהיא בביר מראיני הטלוויזיה, מנוטרל לחלוטין ולא משי-תמשים בכישוריו על פי החלטתך.
יש לי תשובה על כל השאלות שלך. את באמת גוררת אותי להגיד דברים שאינני רוצה להגיד אותם ואינני רוצה להיכנס אליהם. כדי שאומר מה היה עם ירון, צריך לאמר דברים ביקורתיים ואין לי עניין למתוח ביקורת על בני-אדם.

● אומרים שהטלוויזיה שעזבת פחות טובה מהטלוויזיה שקיבלת. אין לך מה להגיד על זה?

זה פשוט קישקוש ואגדה, שהיום הטלוויזיה פחות טובה. אני שואל כמה זה מתבטא ואומרים לי ניקוי ראש. התוכנית ניקוי ראש הופסקה שנה לפני שבאתי לטלוויזיה ולא עליי. מאז שבאתי לטלוויזיה התקדמה הטלוויזיה בצערי ענק. בתקופתי עשו את עמוד האש ואת מושל עזרא ספרא ובניו, שני הרברים הטובים ביותר שעשתה הטלוויזיה בתולדותיה. היא עברה מהפכה טכנולוגית אדירה בתקופתי ועברה לשדר בצבע. אז לדבר על ארמה חרוכה זה שטויות. ושכחתי להגיד עוד דבר שהיה לפני תקופתי ולא היה בתקופתי. וזה ניקוי ראש.

● אני לא ארפה מן העניין של ירון לונדון. כישוריו הרי אינם מוטלים בספק, הוא הוכיח זאת בפעם המי וודע כמה ביום-העצמאות. ניטרולו החל בהוראתך.

אני אספר בפעם האלה, אבל לא נעים לי, כי אין לי שום דבר נגד ירון. ירון עשה את עלי כותרת יום אחד הוא נכנס אליי ואמר לי: „טומי, נמאס לי לא רוצה לעשות יותר את התוכנית, אני רוצה הפסקה וזה לא בגללך, אני מבקש חופש“. ונתתי לו.

וכשנגמרה הופעתו כמופע שנרמה לי עסק במין, הוא חזר ונתקבל בחזרה וניתן לו לראיין את הרבר הריגשי ביותר שרק אפשר היה לדמיין, ואני הוא שהחלטתי לתת לו לראיין, בניגוד לעצת חבריי. נתתי לו לראיין ולהנחות את הערבים עם פרוץ מילחמת לבנון, בשידור חי. הכל הזהירו אותי שהוא לא מתאים, שאני עושה שגיאה, ואני התעקשתי על ירון. ואז הוא הישווה את ילדי האר. פי.גי לילד היהודי המרים ידים, ואז אמרתי

„מעולם לא הייתי קיצוני. זה נגד את אובי' ואת השקפת עולמי, ואח העובדה שאני שמן וחייכן“

שצדקו אלו שהזהירו אותי ושעשיתי מעצמי אדיסו, והוררתי את ירון.

האיש שבלפיו מוסנות כיום רוב טענות עובדי הטלוויזיה, הטוענים כי האיש אינו מנהל את הטלוויזיה, אינו מגן על זכויותיהם ולמעשה נכשל לחלוטין בתפקידו.

לפיד בהפגנת עובדים. זה קונץ קטן למצוא חן בעיני העובדים!

אבל העובדות הן, שמלבד שני אנשים שייסדו חברה פרטית, ארנון צוקרמן ודן שילון, אני לא זוכר אדם בעל עמדה, שאיננו עובד. קירשנבויים הפסיק להיות מנהל התוכנית שנה ורבע לפני שנכנסתי לתפקידי. אחר-כך הלך, עשה את יורדים על השבוע וחזר. אנשים עוזבים את הטלוויזיה, לוקחים חופשה ללא תשלום, עושים כסף וחוזרים. כך היה עם ישראל סגל, עם מוטי קירשנבויים ואפילו עם אלי ניסן.

● צוקרמן ושילון לא עזבו מפני שרצו. צוקרמן הועזב ושילון לא נמצא תפקיד שיהיה את הישרווי.

צוקרמן היה מנהל הטלוויזיה והיו חילוקי-דיעות בינו וביני על חלוקת סמכויות. דיברנו על הרבנות תוויות קודם. כל השנים שבחברתי בטלוויזיה שמעתי שאנשים טובים עזבו את המוסד, אבל במשך השנים האלה עזבו רק שני בכירים, זה נקרא ארמה חרוכה? אם הציעו למישהו משרה באר-ביסי במשכורת פי מאה, הוא עזב בגללי?

● קירשנבויים אמנם חזר לטלוויזיה, אך חזר בכתב מן השוורה.

הוא עושה עבודה מאוד חשובה בכתב כיומן. את תפקיד מנהל התוכנית ממלא צביקה שפירא, הוא בודא אינו נחשב במינוי פוליטי או כאשי ימין. מוסד כמו הטלוויזיה גורם תיסכול להרבה

מדוע דמוקרטי אמיתי כמו בגין צריך אליו לאידמוקרטים כמו נאמן ושרון?
אינך יכולה לכוון את השלושה ביחד.
● זה מוזר שאתה מאשים רק את השמאל באלימות ובמה שקורה בארץ.
אני לא ריבתי עוד על הימין, ריבתי על השמאל, הכורך ביחד דמוקרטים ולאידמוקרטים, אנשים שאין להם הרבה במשותף למחנה אחד.
● הם היו במחנה אחד.
בתנועה לארץ-ישראל השלמה היו עשרות אנשי שמאל מובהקים.
אני טוען שבגין ושרון אינם אותו דבר, והשגיאה היתה לצרף אותם יחדיו.
● השגיאה לא היתה של השמאל.
השגיאה היתה של בגין שצירף את שרון.

השמאל לא עשה אבחנה, ועוד לקיצוניים בימין. אולי עשה את על סמך הרעיון הלניניסטי, שכמה שיותר גרוע יותר טוב. אני לא חושב ששרידי הוא יותר דמוקרט משרון. שמעתי את שריד מאיים ברדיו ומאיים באלימות, יוסי שריד עמד לפני ביתו של בגין וצעק „רוצח!“
● מהו, אם כך, הסיתרון שאתה מצייע?
צריך להיות מחנה ליברלי מתון נגד